

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 39/2014-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. januára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti JELLA, s. r. o., Námestie republiky 8, Nové Zámky, P. J., a P. J., zastúpených advokátom JUDr. Martinom Gancznerom, Advokátska kancelária, Forgáčova bašta 7, Nové Zámky, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie sp. zn. II/2012-3359 z 28. februára 2013 a jeho postupom predchádzajúcim vydaniu tohto rozsudku a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti JELLA, s. r. o., P. J., a P. J., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. mája 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti JELLA, s. r. o., Námestie republiky 8, Nové Zámky (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“), P. J. (ďalej len „sťažovateľ v 2. rade“), a P. J. (ďalej len „sťažovateľ v 3. rade“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie (ďalej len „rozhodcovský súd“) sp. zn. II/2012-3359 z 28. februára 2013 a jeho postupom predchádzajúcim vydaniu tohto rozsudku.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozhodcovský súd napadnutým rozsudkom zaviazal sťažovateľa v 1. rade, aby v lehote 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku zaplatil spoločnosti OTP Banka Slovensko, a. s., Štúrova 5, Bratislava (ďalej len „banka“), 2 620, 57 €. Súčasne rozhodcovský súd zaviazal sťažovateľa v 2. rade a sťažovateľa v 3. rade, aby spoločne a nerozdielne v lehote 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku zaplatili banke 2 620, 57 €, pričom plnením povinnosti jedným z povinných zaniká v rozsahu poskytnutého plnenia povinnosť ostatných.

Sťažovateľ v 1. rade totiž 13. júna 2008 uzavrel s bankou zmluvu o kontokorentnom úvere, na základe ktorej sa banka zaviazala poskytnúť mu kontokorentný úver 500 000 Sk za variabilnú úrokovú sadzbu 4,30 p. a. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 12. jún 2009. Sťažovateľ v 2. rade a sťažovateľ v 3. rade vystupovali ako ručiteľia sťažovateľa v 1. rade. Sťažovateľ v 1. rade však podľa názoru banky uhradil iba istinu poskytnutého úveru a neuhradené zostalo príslušenstvo. Preto sa banka obrátila na rozhodcovský súd, ktorý po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že banka voči sťažovateľovi v 1. rade preukázala *„nárok na zaplatenie pohľadávky s príslušenstvom vyplývajúcej zo zmluvy o kontokorentnom úvere..., ktorá ku dňu 23. 03. 2012 predstavuje výšku 2.620,57 Eur, z toho úroky predstavujú 1.006,62 Eur a úroky z omeškania 1.613,95 Eur“*. K rovnakému záveru dospel rozhodcovský súd, aj pokiaľ ide o ručiteľské záväzky sťažovateľa v 2. rade a sťažovateľa v 3. rade.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovatelia tvrdia, že podľa ustanovení uzavretej zmluvy o kontokorentnom úvere mala banka *„výslovné oprávnenie odpisovať peňažné prostriedky z bežného účtu, a to vo výške splatných záväzkov sťažovateľa v 1/ rade. Nakoľko sťažovateľ v 1/ rade mal na bežnom účte vždy dostatok finančných prostriedkov, neexistoval žiadny dôvod na to, aby OTP Banka Slovensko, a. s. nepostupovala v zmysle uzavretej zmluvy a neodpisovala splatné pohľadávky z bežného účtu...“*.

Ďalej sťažovatelia zdôrazňujú nerovnováhu vo vzťahu banky a sťažovateľov, pretože banka „nemá v zmluve uvedené žiadne sankcie za nesplnenie jej povinností“.

Sťažovatelia poukazujú i na ustanovenia ručiteľských listín sťažovateľa v 2. rade a sťažovateľa v 3. rade, z ktorých vyplýva, že v rozhodcovskom konaní má rozhodovať jeden rozhodca. No v odôvodnení napadnutého rozsudku sa uvádza, že „sporové strany... neuzatvorili dohodu ohľadne počtu rozhodcov...“. Rozhodcovský súd podľa sťažovateľov taktiež zamieňa zmluvu o kontokorentnom úvere so zmluvou o splátkovom úvere. Na základe toho sťažovatelia konštatujú, že „rozhodcovský rozsudok je zmätočný nejasný a z tohto dôvodu aj nepreskúmateľný. Rozhodcovský súd sa pri rozhodovaní dostatočne nezaoberal všetkými predloženým dôkazmi, a preto ich ani nemohol náležite vyhodnotiť a tým neprihliadol na všetko, čo v konaní vyšlo najavo.“.

Sťažovatelia tiež poukazujú na skutočnosť, že rozhodcovské doložky, z ktorých rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc, „sú súčasťou formulárových zmlúv..., pričom obsah týchto zmlúv“ nemali sťažovatelia „reálnu možnosť ovplyvniť“. Navyše, podľa sťažovateľov je zriaďovateľom rozhodcovského súdu Slovenská banková asociácia, „a preto ho považujeme, ako i konajúcich rozhodcov vo veci za predpojatých z dôvodu väzieb jeho predstaviteľov na OTP Banku Slovensko, a. s., ktorá je členom Slovenskej bankovej asociácie“.

Sťažovatelia odkazujú na obsah rozhodcovskej doložky, v ktorom sa ako rozhodcovský orgán uvádza „Stály rozhodcovský súd Asociácie bánk SR“, hoci už v roku 2006 došlo k zmene jeho názvu na „Stály rozhodcovský súd Slovenskej bankovej asociácie“. Preto je podľa sťažovateľov rozhodcovská doložka neplatná.

Napokon sťažovatelia poukazujú na skutočnosť, že banka poskytla sťažovateľovi v 1. rade na základe zmluvy o splátkovom úvere z 8. septembra 2009 krátkodobý úver v sume 15 835 € „za účelom splatenia kontokorentného úveru... uvedené peňažné prostriedky boli sťažovateľovi v 1/ rade poskytnuté, s tým, že podľa... Zmluvy o splátkovom úvere... sťažovateľ v 1/ rade bol povinný pred čerpaním úveru splatiť vyúčtované príslušenstvo a časť istiny kontokorentného úveru, ak dostal krátkodobý splátkový úver.“

Po uzavretí uvedenej zmluvy o splátkovom úvere... boli vykonané aj splátky v zmysle tejto zmluvy. Je zrejmé, že OTP Banka Slovensko, a. s. nemá vo veciach poriadok a sama nevie, aký nárok si uplatnila voči sťažovateľom. Sťažovatelia namietali v konaní tieto skutočnosti, avšak porušovateľ sa s týmito skutočnosťami žiadnym spôsobom nevysporiadal.“

Sťažovatelia informujú, že 5. apríla 2013 podali žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku „na Okresný súd Nové Zámky“, ktorý však „v danej veci zatiaľ nerozhodol“, a preto „z dôvodu hrozby zmeškania 2 mesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti, sťažovatelia boli nútení podať túto ústavnú sťažnosť...“.

Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„Základné práva sťažovateľov 1/, 2/ a 3/ na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozhodcovským rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie sp. zn. II/2012-3359 zo dňa 28.02.2013 a jeho vydaniu predchádzajúcim postupom, porušené boli.

Rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie sp. zn. II/2012-3359 zo dňa 28.02.2013 sa zrušuje a prikazuje sa, aby porušovateľ obnovil stav pred porušením základného práva alebo slobody.

Sťažovatelia si uplatňujú taktiež nárok na náhradu trov konania...“

Vzhľadom na tvrdenia sťažovateľov uvedené v odôvodnení ich sťažnosti ústavný súd na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) zistil, že sťažovatelia podali 8. apríla 2013 žalobu o zrušenie napadnutého rozhodcovského rozsudku (konaniu bola pridelená sp. zn. 32 Cb 70/2013), návrh na začatie konania však neobsahoval zákonom predpísané náležitosti, preto naň okresný súd neprihliadal, o čom bola právny zástupca sťažovateľov vyrozumiený.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania pred ústavným súdom je sťažovateľmi namietané porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, k porušeniu ktorých malo dôjsť napadnutým rozsudkom rozhodcovského súdu sp. zn. II/2012-3359 z 28. februára 2013, ako aj postupom rozhodcovského súdu v označenom konaní, ktorý vydaniu napadnutého rozhodcovského rozsudku predchádzal.

1. V súvislosti s napadnutým rozhodcovským rozsudkom ústavný súd upriamuje pozornosť na už spomenutý princíp subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy), z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Zmysel a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám alebo právnickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio – inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 133/05).

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých v súvislosti s napadnutým rozhodcovským rozsudkom sťažovatelia namietajú v konaní pred ústavným súdom, neposkytuje iný všeobecný súd na základe im dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia týchto práv.

1.1 Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia za jeden z dôvodov tvrdeného porušenia svojich označených práv považujú „*spôsob, akým boli rozhodcovské doložky uzavreté*“, pretože ich obsah sťažovatelia nemohli ovplyvniť vzhľadom na to, že boli súčasťou formulárových zmlúv, a tak sú v rozpore s dobrými mravmi. V dôsledku toho potom aj právomoc rozhodcovského súdu je „*založená neplatne*“.

Podľa § 40 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, ak jeden z účastníkov rozhodcovského konania popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy.

Z citovaného ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní nepochybne vyplýva, že ak sťažovatelia zastávajú názor o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy (resp. rozhodcovskej doložky v uzavretej zmluve či v ručiteľských listinách) spôsobujúcej v konečnom dôsledku porušenie ich základného práva na súdnu ochranu a ich práva na spravodlivé súdne konanie, majú možnosť obrátiť sa žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku na miestne príslušnom všeobecnom súde, ktorý má právomoc poskytnúť ochranu ich označeným právam. Existencia „iného“ súdu, tak ako to má na mysli čl. 127 ods. 1 ústavy, preto vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti v tejto časti.

1.2 K rovnakému záveru dospel ústavný súd aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v časti námietky o predpojatosti rozhodcov, ktorí v spore sťažovateľov rozhodovali.

Podľa § 40 ods. 1 písm. f) zákona o rozhodcovskom konaní sa účastník rozhodcovského konania môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, ak sa na vydaní rozhodcovského rozsudku zúčastnil rozhodca, ktorý bol rozhodnutím podľa § 9 vylúčený pre predpojatosť alebo ktorého vylúčenie účastník rozhodcovského konania pred vydaním rozhodcovského rozsudku nie zo svojej viny nemohol dosiahnuť.

Je teda v právomoci miestne príslušného všeobecného súdu zistiť eventuálne splnenie podmienok citovaného ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, a takto poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľov. I tu je teda právomoc ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vylúčená.

1.3 Ústavný súd nemá dostatok právomoci ani na prerokovanie sťažnostnej námietky, v ktorej sťažovatelia argumentujú, že na bežnom účte sťažovateľa v 1. rade boli vždy dostatočné prostriedky, z ktorých si banka odpísaním mala uspokojovať svoju pohľadávku voči sťažovateľovi v 1. rade plynúcu z poskytnutého kontokorentného úveru.

Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy možno uplatniť iba v tom prípade, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných prostriedkov nápravy došlo podľa tvrdenia sťažovateľa k porušeniu jeho základných práv alebo slobôd (m. m. IV. ÚS 21/02).

Sťažovatelia si preto nemôžu vyberať orgán verejnej moci, ktorý im má poskytnúť ochranu pred namietaným porušením ich práv. Povinnosťou sťažovateľov je vyčerpať všetky právne prostriedky ochrany nimi označených práv, porušenie ktorých namietajú, tak ako to umožňuje právny poriadok Slovenskej republiky. Až po ich vyčerpaní a za predpokladu, že by boli splnené ostatné ústavné aj zákonné podmienky, by mohla byť daná právomoc ústavného súdu (IV. ÚS 171/04).

Z obsahu sťažnosti ani z jej príloh nevyplýva, že by sťažovatelia túto námietku boli v priebehu rozhodcovského konania predložili. Vyjadrenia k žalobe banky teda rozhodcovskému súdu doručili, avšak predmetnú námietku v nich nepredniesli.

Ústavný súd zistenú skutočnosť hodnotí ako nevyužitie procesného práva stojaceho k dispozícii účastníka konania v prospech právnej ochrany materiálneho práva tvoriaceho predmet rozhodcovského konania. V takýchto okolnostiach potom ani ústavný súd nemôže poskytovať ochranu označeným právam sťažovateľov, ak títo nevyužili všetky účinné prostriedky ochrany svojich práv pred rozhodcovským súdom, ktorého ochrana základným právam a slobodám sťažovateľov predchádza ochrane poskytovanej ústavným súdom.

1.4 Pokiaľ ide o ďalšie sťažnostné námietky atakujúce napadnutý rozhodcovský rozsudok, zakladajú sa predovšetkým na tvrdení sťažovateľov o poskytnutí splátkového úveru bankou, ktorý mal sťažovateľovi v 1. rade slúžiť na splatenie predtým poskytnutého kontokorentného úveru. Podmienky poskytnutia splátkového úveru boli pritom podľa sťažovateľov dohodnuté tak, že sťažovateľ v 1. rade musel mať splatené príslušenstvo poskytnutého kontokorentného úveru. Ak teda splátkový úver poskytnutý bol, má to slúžiť

ako dôkaz, že príslušenstvo kontokorentného úveru, ktoré je predmetom sporu, sťažovateľ v 1. rade splatil.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu je sťažnosť zjavne neopodstatnená, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodcovského rozsudku však vyplýva, že sťažovateľom sa v rozhodcovskom konaní nepodarilo preukázať poskytnutie predmetného splátkového úveru. Rozhodcovský súd uviedol, že sťažovateľ v 1. rade síce v konaní tvrdil poskytnutie splátkového úveru, pred čerpaním ktorého mal povinnosť „splatiť vyúčtované príslušenstvo a časť istiny kontokorentného úveru“. Súčasne však zdôraznil, že sťažovateľ v 1. rade „nepredložil Rozhodcovskému súdu dôkazy, na základe ktorých by preukázal vyššie uvedené tvrdenia“. V súvislosti s tým sa potom rozhodcovský súd priklonil k tvrdeniu banky, podľa ktorého zmluva o splátkovom úvere uzavretá bola, no sťažovateľ v 1. rade nespĺnil podmienky v nej uvedené, a preto mu splátkový úver ani poskytnutý nebol.

Rekapitulovaný záver rozhodcovského súdu sťažovateľa v sťažnosti nijako nerozporovali a zotrvali len na argumentácii adresovanej už v rozhodcovskom konaní rozhodcovskému súdu. Ústavnému súdu nepredložili ani nenavrhlí žiadne dôkazy, ktoré by boli spôsobilé ich argumentáciu podporiť. Navyše, z priloženej fotokópie zmluvy o splátkovom úvere skutočne vyplýva, že jeho poskytnutie bolo podmienené presne špecifikovanými spôsobmi zabezpečenia (ručenie, dohoda o prednostnom uspokojení pohľadávok banky pred záväzkami sťažovateľa v 1. rade voči spoločníkom, predloženie notárskej zápisnice s predpísaným obsahom banke). Sťažovateľa ani v rozhodcovskom konaní, ani v sťažnosti doručenej ústavnému súdu netvrdili ani nepreukazovali, že by uvedené podmienky poskytnutia splátkového úveru splnili. Preto ústavný súd nemá dôvod akokoľvek ústavne spochybňovať závery dokazovania uskutočneného rozhodcovským

súdom. Predostretá námietka sťažovateľov je tak nedôvodná a sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená.

1.5 Za nedôvodnú považuje ústavný súd i námietku sťažovateľov o nesúlade obsahu ručiteľských listín sťažovateľa v 2. rade a sťažovateľa v 3. rade a odôvodnenia napadnutého rozhodcovského rozsudku. Ak v ručiteľských listinách bolo dohodnuté, že v prípade rozhodcovskom konaní má rozhodovať jeden rozhodca, potom je pre ústavnú bezvadnosť rozhodcovského rozsudku rozhodujúcou skutočnosť, že po podaní žaloby rozhodcovskému súdu o nej naozaj rozhodol jeden rozhodca.

Záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti môže zakladať aj absencia ústavnoprávneho rozmeru namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu.

Fakt, že v odôvodnení rozhodcovského rozsudku rozhodcovský súd nesprávne uviedol, že „*sporové strany... neuzatvorili dohodu ohľadne počtu rozhodcov...*“, hoci v rozhodcovskom konaní napokon rozhodoval jeden rozhodca tak, ako si to sporové strany v rozhodcovských doložkách dohodli, považuje ústavný súd v daných okolnostiach skôr za písársku chybu vzniknutú nedôslednosťou, než za ústavne relevantné pochybenie. I v tejto časti je teda sťažnosť zjavne neopodstatnená.

1.6 Rovnaký postoj zaujal ústavný súd aj pri hodnotení chyby na strane 6 napadnutého rozhodcovského rozsudku, kde sa uvádza, že „*rozhodcovský súd... mal za preukázané, že dňa 13.06.2008 uzavreli žalobca ako veriteľ a žalovaný v prvom rade ako dlžník Zmluvu o splátkovom úvere*“, hoci v uvedený deň bola medzi bankou a sťažovateľom v 1. rade uzavretá zmluva o kontokorentnom úvere. Na mnohých iných miestach odôvodnenia rozhodcovského rozsudku (napr. strana 5 odsek 3) však rozhodcovský súd priradil k dátumu 13. jún 2008 uzavretie zmluvy o kontokorentnom úvere. Argumentácia sťažovateľov o zmätočnosti, nejasnosti, a tým aj nezrozumiteľnosti napadnutého rozhodcovského rozsudku je podľa ústavného súdu nedôvodná.

2. Sťažovatelia v petite svojej sťažnosti, ktorý je pre ústavný súd záväzný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), označili za zásah porušujúci ich základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ich právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru i postup rozhodcovského súdu predchádzajúci vydaniu napadnutého rozhodcovského rozsudku. Pri preskúmaní jednotlivých sťažnostných námietok, tak ako sú rekapitulované a citované v naratívnej časti odôvodnenia tohto uznesenia, však ústavný súd zistil, že sťažovatelia v odôvodnení sťažnosti nepredniesli proti samotnému postupu rozhodcovského súdu žiadnu námietku.

Pritom podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde musí návrh na začatie konania pred ústavným súdom okrem iného obsahovať odôvodnenie návrhu.

Keďže sťažovatelia v rozsahu napadnutého postupu rozhodcovského súdu nijako neuviedli žiadne dôvody, musel ústavný súd v tejto časti sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie predpísaných náležitostí. Ústavný súd pritom nepovažoval za procesne efektívne vyzývať sťažovateľov na doplnenie dôvodov ich sťažnosti v naznačenom zmysle, pretože ani v prípade vyhovenia takejto výzve by predbežné prerokovanie sťažnosti v časti smerujúcej proti postupu rozhodcovského súdu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodcovského rozsudku nemohlo viesť k jej prijatiu na ďalšie konanie.

Ústavný súd už totiž judikoval, že rozhodcovské konanie nadobúda verejnoprávny rozmer až momentom meritórneho rozhodnutia rozhodcovského súdu – rozsudku, keď právny poriadok Slovenskej republiky rozhodcovskému rozsudku pripisuje vlastnosť vykonateľnosti a zároveň je aj exekučným titulom. Do tohto okamihu je toto konanie vo sfére rozhodcovského súdu a má charakter súkromnoprávneho vzťahu (III. ÚS 335/2010). Viaceré aspekty rozhodcovského konania sú upravené priamo v zákone o rozhodcovskom konaní, z ktorého súčasne vyplýva jeho konsenzuálny základ. Podľa § 26 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní rozhodcovský súd pripravuje a vedie rozhodcovské konanie v súlade s pravidlami dohodnutými účastníkmi rozhodcovského konania. Ak sa nedospeje k dohode o pravidlách, rozhodca pripravuje a vedie konanie podľa svojej úvahy, vždy však tak, aby sa skutkový stav zistil úplne, rýchlo a hospodárne. Podľa odseku 3 tohto ustanovenia stály rozhodcovský súd pripravuje a vedie rozhodcovské konanie podľa svojho

rokovacieho poriadku. Vzhľadom na uvedený zmluvný základ vedenia rozhodcovského konania, a teda jeho rýdzo súkromnoprávny charakter, je vylúčená možnosť ústavného súdu zasiahnuť do vedenia rozhodcovského konania, a poskytnúť tak ochranu sťažovateľom označeným právam (I. ÚS 234/2013).

3. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov formulovanými v sťažnostnom petite (návrh na zrušenie rozhodcovského rozsudku, návrh na náhradu trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2014